

Spørgsmaalet, idet jeg isvrigt skal tilføie, at jeg ogsaa maa ansee det for uøstelig at gien-nemføre den paatænkte Forandring. Navnlig naar man seer hen til de Forandringer, der i andre Henseender kunne være nødvendige at gjøre i Retsvæsenet, vil man finde det dobbelt nødvendigt. Forsaavidt det er bemærket, at det ene Thing nu skulde have slaaet denne Re-form fast, som den ærede sidste Taleer hittede, saa skal jeg bemærke, at de Forhandlinger, vi her føre, jo vistnok vise, at det ikke er saa, men at Landstingets Samtykke skal til, for at denne Bestemmelse kan blive gjældende. Der er jo aldeles ikke Noget til Hinder for, hvis Landstinget skulde ville det, da at lade Be-stemmelsen gaae ud, og saa sende Loven tilbage. Naar det altsaa ikke gjør det, lader det sig ikke saaledes sige, at det er det ene Thing, der slaaer fast i Finantsloven. Nei, det andet Thing slaaer ogsaa fast, ikke at tale om, at Hans Majestæt skal give Loven sin Sanction. Jeg maa altsaa mene, at Alt, hvad der er opstillet i Finantsloven, slaaes fast lige godt af den lovgivende Magts forskjellige Afdelinger. Men jeg skjønner ikke, at der er Anledning for Lands-thinget til af denne Grund at sende Finants-loven tilbage, eller at vedtage en Forandring, da det forekommer mig, at Bestemmelsen, som den her foreligger, lader al østelig Frihed staae aaben for alle Partier.

Andræ: Jeg troer, at jeg for mit Ved-kommende er saa om med Hensyn til det Spørgsmaal, hvorledes Landstinget bør hævde sin berettigede Stilling ligeoverfor Folkethinget med Hensyn til Finantslovens Behandling, som Noget. Jeg finder det derfor at være natur-ligt, at jeg ved denne Leilighed maa udtale, at jeg ikke kan dele de Betæneligheder, som fra forskjellige Sider ere reiste med Hensyn til den Passus i Finantsloven, som der nu forhandles om. Jeg for mit Vedkommende har ingen Betænelighed ved at lade denne Passus blive staaende, og skal altsaa forsaavidt ikke deeltage i noget Forsøg paa at faae den ud af Finants-loven. Jeg skal forklare noget nærmere, hvor-ledes jeg kommer til denne Opfattelse af Spørgsmaalet, der jo ikke ganske stemmer med hvad de ærede Landstingsmænd, som jeg ellers

pleier at kunne dele Ansæelse med, have udtalt. Det er aabenbart, at Landstinget bør overordentlig meget vogte paa, at der ikke fra det andet Things Side udøves noget uberettiget Tryk paa Re-gjeringen gennem Finantsloven. Jeg vil nu give den høitærede Minister fuldstændig Ret i, at det aldrig kan være den ene Deel af Lov-givningsmagten alene, der paa denne Maade vil komme til at gribe forstyrrende ind i Re-gjeringens naturlige Gang; thi det vil jo al-drig kunne skee, naar Landstinget opfylder sin Pligt, varetager den Stilling, som er det over-bragen. Jeg troer, at aldrig en enkelt Deel af Lovgivningsmagten saaledes vil komme til at gjøre en uberettiget Indflydelse gjældende; thi det kan kun skee, forsaavidt den anden Deel af Lovgivningsmagten ikke gjør, hvad den bør gjøre. Hvis der nu i nærværende Tilfælde var Tale om, at en Ansæelse, udsprungen fra Folkethinget, som herved beledes af Regjerin-gen eller af det andet Thing, skulde forsøges gennemført ved Hjælp af Finantsloven, saa vilde jeg ansee det for at være Landstingets Pligt at modsætte sig, altsaa under ingen Om-stændigheder at gaae ind derpaa, selv om det ikke var fremstillet i Finantsloven som absolut fremtvingende, men kun som indirecte fremkal-dende denne Forandring; da var der ingen Grund til at tvivle om, at vi maatte stemme derimod. Men saaledes er Sagen, som den foreligger, ingenlunde befaffen. Efter Alt, hvad der er udtalt, kan jeg ikke komme til andet Re-sultat, end at fra næsten alle Sider ansees Forandringen for i og for sig naturlig, for en Foranstaltning, man finder, der har været god Føie til at forsøge paa at sætte i Værk, og det maa vel erindres, og det beder jeg fastholdt som en Ho-vedsag for mig, at det er ikke Folkethinget, som her har gjort Brug af noget Initiativ. Det er jo selve Regjeringen, det foregaaende Ministe-rium, som har taget Initiativet, saavidt mig be kendt; det er den afgangende Justitsminister, som har nedlagt en allerunderdanigst Forestil-ling, og som har erhvervet Hans Majestæts Billi-gelse deraf. Det er i Henhold til denne, at Regjeringen saaledes har gjort Forsøg paa at erhverve sig den Nødvendighed, som her er Tale om. Der kan altsaa i nærværende Tilfælde aldeles ikke være Tale om, at Folkethinget skulde